

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.283/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Szikszai Márta ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Budapesti Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó jubileumi jutalommal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.704.160/2022/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2016. július 15. napján az állami tisztviselőkről szóló 2016. évi LII. törvény (a továbbiakban: Áttv.) 21. § (1) bekezdés d) pontja alapján a munkáltatóval fennállt 35 év állami szolgálati jogviszonyban eltöltött idejére figyelemmel 7 havi illetményének megfelelő összegű jubileumi jutalomban részesült. Az állami szolgálati jogviszonya a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) szerinti kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakult át. A Kit. hatálya alatt a jubileumi jutalom szempontjából figyelembe vehető szolgálati idejének kezdete 1981. július 15. napján került meghatározásra, a Kit. 145. § (3) bekezdése szerint 2021. július 15. napján vált volna jogosulttá a 40 éves szolgálati elismerésre.

[2] A felperes kormányzati szolgálati jogviszonya 2020. március 1. napjával a Kit. 114. § (1) és (10) bekezdései alapján történt jogviszonyváltással az alperes rendőrkapitányságlánál létrejött rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át. Az alperes rendőrkapitányságlának vezetője a 2020. március 16. és 2021. június 29. napjain kiadott okiratokban a felperes jubileumi jutalom szempontjából figyelembe vehető rendvédelmi szolgálati idejének kezdetét 1978. december 7. napján jelölte meg. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 289/H. § c) pontja szerint a felperes rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyának időtartamába a tisztképző hallgatói jogviszonyát is be kellett számítani, ezért a felperes a Hszt. 287/H. §-a és 166. §-a szerint a 40 éves jubileumi jutalomra 2018. december 7. napján vált volna jogosulttá.

[3] A felperes jelezte az alperes felé azt az anomáliát, hogy a Hszt. szerinti 40 éves jubileumi jutalomra való jogosultsági idő elérésekor még a Kit. hatálya alatt végzett munkát, a Kit. szerinti 40 éves jogosultsági idő elérésekor azonban már a Hszt. hatálya alatt dolgozott. Az alperes a 2020. június 3. napján kelt levelében a felperes jubileumi jutalom kifizetése iránti kérelmét elutasította arra hivatkozással, hogy azt a korábbi munkáltatójánál kell kezdeményeznie. A felperes ismételt megkeresésére fenntartotta az álláspontját, a felperes jubileumi jutalom kifizetésére vonatkozó igényét nem tartotta teljesíthetőnek.

[4] A felperes jubileumi jutalom megfizetésére kötelezés iránt előterjesztett keresetét a Fővárosi Törvényszék a 32.K.704.429/2021/12. számú ítéletével elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Kúria a Kf.VII.45.148/2022/3. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasította figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes személye tévesen került megjelölésre, az nem a kerületi rendőrkapitányság, hanem a munkáltató.

A felperes keresete, az alperes védirata

[5] A megismételt elsőfokú eljárásban a felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését – elsődlegesen a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés e) pontja alapján kártérítésként, másodlagosan a Kp. 38.§ (1) bekezdés d) pontja szerint közigazgatási jogviszonyból eredő kötelezettség teljesítésére kötelezésként – jubileumi jutalom jogcímen 7 havi illetményének megfelelő összegű 3.395.000 forint tőke, valamint annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[6] Az elsődleges kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a kártérítés feltételei fennállnak: az alperes magatartása jogellenes volt, sértette a Hszt. 166. §-át és 289/H. §-át

azzal, hogy részére a jubileumi jutalmat nem fizette meg; ez a károkozó magatartás az alperesnek felróható, mert tisztában kellett lennie a jubileumi jutalomra vonatkozó szabályokkal, az igényét két ízben is jelezte felé; a kár az elmaradt vagyoni előnyben jelentkezik, mely a kereseti követelés szerinti tőke összeg; a kár és az alperes jogellenes magatartás között az okozati összefüggés nyilvánvalóan fennáll.

[7] A másodlagos kereseti kérelme körében előadott érvelése szerint a Kit. és a Hszt. a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati idő számítását eltérően szabályozza. A Kit. 145. § (3) bekezdése szerint a tartalékos tisztképző hallgatói jogviszonyát nem lehetett beszámítani, a 40 éves jubileumi jutalomra 2021. július 15. napján vált volna jogosulttá, a kormányzati szolgálati jogviszonya azonban 2020. február 29. napjával jogviszonyváltással megszűnt. A Hszt. 289/H.§-a szerint a 40 éves jubileumi jutalomra való jogosultságot már 2018. december 7. napján megszerezte; a 40 éves jubileumi jutalmát ugyanakkor semelyik jogviszonyban nem kapta meg. A jogalkotó az 1992 óta fennálló szándéka szerint a több évtizedes közszolgálatot a különféle jogviszonyokat egységesen kezelve az egyén vonatkozásában jubileumi jutalmakkal kívánta elismerni. Ennek ellenére a jogszabályi háttér nem ad egyértelmű iránymutatást arra, hogy mi a kifizetés rendje abban az esetben, amikor a közszférában dolgozó személy jogviszonyváltás miatt az előző jogviszonyban még nem, az új jogviszonyban pedig már nem jogosult a jutalomra. A jogalkotói akarat figyelembevételével álláspontja szerint a jubileumi jutalomra való jogosultságát az elévülési időn belül érvényesítheti a jelenlegi munkáltatójával szemben. A BH2018.10.286. számú eseti döntés az ügyében nem alkalmazható, mivel azt még a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 110. § (2) bekezdése alapján hozták meg. A Kúria Kf.VII.39.229/2021/4. számú eseti döntése szintén nem irányadó, mert az annak alapjául szolgáló jogviszony kapcsán a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) és a Hszt. a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati idő számítása körében azonos, míg a jelen esetben a Kit. és a Hszt. egymástól eltérő szabályozást tartalmaz.

[8] Az alperes a védiratában a módosított kereset elutasítását kérte. A Kp. 38. § (1) bekezdés e) pontjával kapcsolatban kiemelte, a kereset nem tartalmaz arra vonatkozó releváns tényeket, hogy miért állna fenn a kártérítés megfizetésére irányuló kötelezettsége. A másodlagos kereseti kérelmi jogcím tekintetében kifejtett álláspontja szerint a felperes jubileumi jutalomra jogosító szolgálati idejének kezdő időpontja a Hszt. hatálya alatt 1978. december 7. napja, a jogosultsága e szerint 2018. december 7. napján nyílt meg, akkor azonban még nem ő volt a munkáltatója. A felperes nem jelölt meg olyan jogszabályt, ami alapján ilyen tényállás mellett köteles lenne a jubileumi jutalom kifizetésére; arra az előző munkahelyén lett volna jogosult. A felperes érvelésével szemben a hivatkozott eseti döntések a jelen ügyben is irányadóak. A Kúria BH2018.10.286. számú eseti döntése szerint annak van jelentősége, hogy a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati időt az adott jogviszonyban érte-e el a felperes. A Kf.VII.39.229/2021/4. számú eseti döntésében a Kúria a jelen ügygel lényegében azonos tényállás mellett mondta ki, hogy az Hszt. szabályai szerint a felperes akkor jogosult a jubileumi jutalomra, ha a jogosultságát azt követően szerezte meg, hogy a Hszt. hatálya alá került.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Döntésének indokolásában a Hszt. 166. § (1) bekezdés d) pontja, (2) és (3) bekezdései, valamint 11. § (1) bekezdése felhívásával kifejtette, hogy a perben nem vitatott tényállás szerint a Hszt. alapján a felperes 40 éves jubileumi jutalomra való jogosultsága 2018. december 7. napján nyílt meg, mely időpontban nem az alperes volt a munkáltatója; a fenti jutalmat a felperes más jogviszonyban nem kapta meg. Korábbi jogviszonyában a Kit. szabályai vonatkoztak a felperesre, melynek rendelkezései azonban a beszámítható szolgálati idő tekintetében eltérnek a Hszt. szabályaitól, figyelemmel arra, hogy a Kit. alapján a tisztképző hallgatói jogviszony időtartama nem számított bele a jubileumi jutalomra jogosító időszakba. A felperes ezért a 40 éves jubileumi jutalomra való jogosultságát a korábbi jogviszonya alatt még nem szerezte meg, az alperes viszont a Hszt. szabályai szerint akkor lett volna köteles a jubileumi jutalmat kifizetni, ha az erre való jogosultságot a felperes 2020. március 1. napján vagy azt követően szerezte volna meg, vagyis akkor, amikor már a Hszt. hatálya alá tartozott. A jubileumi jutalom alperes általi kifizetése 2018. december 7. napján akkor vált volna esedékessé, ha ezen a napon a felperes már a Hszt. hatálya alá tartozó jogviszonyban állt volna. A BH2018.10.286. számú eseti döntés szerint annak van jelentősége, hogy a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati időt a felperes az adott jogviszonyban érte-e el figyelemmel arra, hogy a Hszt. 166. § (2) bekezdés szerint a jubileumi jutalom a szolgálati jogviszonyban töltött idő elérésének napján esedékes. A Kúria a Kf.VII.39.229/2021/4. számú döntésében a jelen ügygel lényegében azonos tényállás mellett mondta ki, hogy a Hszt. szabályai szerint a felperes akkor jogosult a jubileumi jutalomra, ha az arra való jogosultságát azt követően szerezte meg, hogy már a Hszt. hatálya alá tartozott. Nem releváns ezért az eseti döntések tényállásbeli különbözőségére történt felperesi hivatkozás, a jubileumi jutalom szempontjából ugyanis nem a jogviszony idejének számítására vonatkozó rendelkezések a mérvadók, hanem az, hogy a jogosultság a Hszt. hatálya alatt váljon esedékessé. Irreleváns a Kjt. és a Hszt. azonos vagy eltérő szabályozása, továbbá az is, hogy a Kjt. nem rendelkezik a 35 éves jubileumi jutalomról. A perbeli esetben az volt a döntő elem, hogy a jubileumi jutalomra való jogosultságot a felperes nem a Hszt. hatálya alá kerülését követően szerezte meg. A felperes által hivatkozott Kfv.VII.37.659/2020/7. számú eseti döntés az eltérő tényállása miatt a jelen ügyben ugyan nem alkalmazható, azonban a fenti eseti döntésekkel egybehangzóan szintén azt mondta ki, hogy a jubileumi jutalomra való jogosultság mindig az adott jogállást szabályozó törvényen alapuló alanyi jog, a jogosultságot az adott jogviszonyra irányadó hatályos szabályok alapján kell elbírálni.

[10] Az elsődleges kereseti kérelmet azért nem tartotta megalapozottnak, mert a jubileumi juttatás a Hszt. 166. § (1) bekezdés d) pontja szerinti speciális jogcímen volt érvényesíthető, amelyre hivatkozással a felperes közvetlenül a bírósághoz fordulhatott, nem volt szükség arra, hogy a Hszt. 241. § (1) bekezdése alapján megelőző eljárásban az alperesnél érvényesítse a kárigényét, ezért az elsődleges kereseti követelés teljesítésére a Kp. 89. § (1) bekezdés a) pontja szerint nem volt lehetőség. Azért sem lehetett volna megállapítani az alperes kártérítési felelősségét, mert a kár rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyal való okozati összefüggése hiányzik: a felperes kára nem azzal összefüggésben, hanem a jogalkotó által elrendelt jogviszonyváltás következtében keletkezett.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek jubileumi jutalom jogcímén a kereseti tőkekövetelése és annak késedelmi kamata

megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helytállóan megállapított tények vonatkozásában helytelen jogkövetkeztetést vont le, ezzel megsértette a Hszt. 166. § (2)-(3) bekezdéseit, valamint a Hszt. preambulumban foglalt azon rendelkezést, miszerint a jogalkotó célja biztosítani a más közszolgálati életpályák közötti átjárhatóságot. A jogalkotó ezen szándéka a közszféra munkajogában már 1992 óta töretlenül fennáll annak érdekében, hogy a több évtizede fennálló közszolgálatot a különféle jogviszonyokat egységesen kezelve az egyén vonatkozásában jubileumi jutalmakkal is elismerje, ezáltal kifejezve az erkölcsi és anyagi megbecsülést. A Hszt. fenti céljának megvalósulását szolgálja a Hszt. 289/H. §-ának rendelkezése, mely figyelembe veendő időszakként valamennyi, a közszolgálatban jogviszonnyal eltöltött időt elismeri. Az átjárhatóságot szolgálja a Hszt. 166. § (3) bekezdése is, melynek célja, hogy a Hszt. hatálya alatt foglalkoztatott ne kerüljön a közszolgálatban eltöltött idő vonatkozásában vele azonos helyzetben levő más foglalkoztatotthoz képest előnyösebb helyzetbe. A Hszt. preambulumának előtérbe helyezésével a Hszt. 166. § (3) bekezdésének értelmezése során megállapítható: a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy aki a Hszt. 289/H. § szerinti jogviszonyokban összesen 40 éves szolgálati idővel rendelkezik, a Hszt. 166. § (1) bekezdés d) pontja alapján meg kell, hogy kapja a jubileumi jutalmat. Az elsőfokú ítélet a fenti jogalkotói cél szerinti értelmezést félretéve, a Hszt. 166. § (2) bekezdését a Hszt. céljától függetlenül, önmagában, szó szerint értelmezte, ezért jogsértő módon döntött úgy, hogy nem illeti meg őt a jubileumi jutalom. Az elsőfokú ítéletben felhívott bírói gyakorlatot cizellálni szükséges az alapján, hogy az egyes ügyek alapjául szolgáló tényállás és jogszabályi környezet mennyiben tér el a jelen ügytől. A Kúria a BH2018.10.286. számú eseti döntését még a régi Hszt. 110. § (2) bekezdése alapján hozta meg, ezzel szemben a jelen ügyben a Hszt. és annak 166. § (3) bekezdése az irányadó. A jogalkotó nyilvánvaló szándéka a Hszt. 166. § (3) bekezdése szerinti új szabály beiktatásával, hogy egy személy csak egyszer részesüljön a jubileumi jutalomban, továbbá a közszolgálatot egységként kezelve az adott szolgálati idő elérésével mindenki megkaphassa az elismerést azzal, hogy az egyes jogállási törvények elismerik a többi jogállási törvény hatálya alatt történt foglalkoztatás idejét. A Hszt. 166. § (3) bekezdése szerint 2020. február 28. napjáig a Kit. alapján még nem kapta meg a 40 éves jubileumi jutalmat, ezért a Hszt. szerinti jogviszonyban arra jogosulttá vált attól függetlenül, hogy a 40 éves szolgálati jogviszony elérésének napján még nem állt jogviszonyban az alperessel. A Kúria Kf.VII.39.229/2021/4. számú eseti döntése annak eltérő tényállása miatt nem irányadó, ott a jogosultsági idő számítása a Kjt. és a Hszt. rendelkezései szerint azonos volt, a jelen ügyben viszont a jogosultsági idejét a Kit. és a Hszt. másként határozza meg. Különbség továbbá, hogy a hivatkozott fenti másik ügy felperese a Kjt. szerint nem szerezhette jogosultságot a 35 éves jubileumi jutalomra, mert azt a Kjt. nem ismeri.

[12] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, a megállapított tényekből helyes jogi következtetést vont le, a döntését megfelelő jogszabályokra alapította, az eljárása során eljárási jogszabálysértés nem történt. Az ügy érdemi eldöntésénél annak volt jelentősége, hogy a felperes a vele fennálló jogviszonya idején vált-e jogosulttá a jubileumi jutalomra. E jogviszony 2020. március 1. napján kezdődött, a jubileumi jutalomra való jogosultságát azonban már 2018. december 8. napján megszerezte, amikor még nem állt az alkalmazásában. Akkor lett volna kötelezettsége a jubileumi jutalmat kifizetni, ha a felperes az erre való jogosultságát 2020. március 1. napján, vagy azt követően szerzi meg. Az elsőfokú bíróság az ítéletében felhívott eseti döntéseket helyesen alkalmazta, azokban a Kúria a Hszt. preambuluma is figyelemmel alakította ki az álláspontját. A jelen perben nem állapítható meg olyan körülmény, mely a fenti

precedensértékű határozatoktól való eltérést indokolná. Az elsőfokú ítélet megváltoztatására nincs mód, mert a fellebbezésben hivatkozott jogszabálysértés, illetve a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett határozatoktól való eltérés a jelen esetben nem áll fenn.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen rögzítette, a releváns jogszabályi rendelkezéseket az irányadó bírói gyakorlat figyelembevételével az adott ügyre helytállóan értelmezte, az ítéletének indokolásában kifejtettekkel a másodfokú bíróság azok megisméltése nélkül egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[15] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a fellebbezés az elsőfokú ítéletnek csak a másodlagos kereseti kérelmet elutasító része tekintetében állított jogszabálysértést és tartalmazta a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés indokainak levezetését, ezért a kártérítés jogcímen előterjesztett elsődleges kereseti kérelem körében hozott elutasító döntés indokait a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban nem vizsgálhatta, a felülbírálatot kizárólag a másodlagos kereseti kérelem indokai tekintetében végezhetette el (Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont).

[16] A felperes 2020. március 1. napján került az alperes alkalmazásába, a korábbi jogviszonyára irányadó Kit. szerint csak az ezt követő időpontban, 2021. július 15. napján vált volna jogosulttá a 40 éves jubileumi jutalomra, míg az alperesnél fennálló jogviszonyára alkalmazandó Hszt. szerint a jogosultságot már 2018. december 7. napján megszerezte. Az ügyben eldöntendő jogkérdést az jelentette, hogy a Hszt. 166. §-a szerinti jubileumi jutalomra vonatkozó rendelkezéseket a felperes esetében miként kell értelmezni, az alperes köteles-e kifizetni a Hszt. szerinti szolgálati jogviszony keletkezését megelőzően esedékessé vált jubileumi jutalmat.

[17] A 40 éves jubileumi jutalom kifizetésének esedékességével kapcsolatos releváns jogszabályhely a Hszt. 166. § (2) bekezdése, mely szerint a jubileumi jutalom a szolgálati viszonyban töltött idő elérésének napján esedékes. A jogosultság megállapításához a hivatásos szolgálati időt kell figyelembe venni. A felperes a szolgálati idő számítását nem vitatta, a perben a 40 éves jubileumi jutalom alperes általi kifizetése volt a releváns kérdés. Az elsőfokú bíróság a fenti jogszabályi rendelkezés értelmezéséhez helytállóan hívta fel az irányadó bírói gyakorlatot, az általa idézett két kúriai eseti döntés alkalmazhatóságát

ugyanakkor a felperes a fellebbezésében vitatta. A BH2018.10.286. és a Kf.VII.39.229/2021/4. számú eseti döntésekben foglaltak szerint a jubileumi jutalomra való jogosultság szempontjából annak van jelentősége, hogy az érintett a fennálló jogviszonyára irányadó jogállási törvény szerint számított jubileumi jutalomra jogosító szolgálati időt az adott jogviszonyban érte-e el. A Hszt. megfelelő értelmezése szerint a jubileumi jutalomra való jogosultság elérésekor az érintett személynek hivatásos szolgálati viszonyban kell állnia, és a jogosultsági időnek a jogszabályban meghatározott – legkorábban a jogviszony első napjára eső – időpontban kell elérnie a törvényben meghatározott mértéket. Ezzel szemben helytelen az az álláspont, hogy a jubileumi jutalomra való jogosultság az adott munkáltatóval fennálló jogviszony létrejötténél korábbi időpontban is megnyílhat, és az a jogviszony létesítésekor már csak esedékessé válik, mivel ez az értelmezés a törvény egyértelmű rendelkezésével ellentétes.

[18] A Kúria fenti eseti döntéseiben kimondott elvi tételek alapján a felperes esetében is úgy kell értelmezni a Hszt. 166. § (2) bekezdését, hogy az alperes akkor köteles a jubileumi jutalom kifizetésére, ha a jogszabály szerinti 40 éves szolgálati időt a felperes a vele fennálló jogviszonya alatt éri el. A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felhívott eseti döntések és a jelen ügy közti tényállásbeli és jogszabályi különbségekre, mivel a fenti eseti döntésekben kimondott jogelvek az elsőfokú bíróság helyesen kifejtett érvei szerint a jelen ügyben is irányadóak. A felhívott kúriai eseti döntésekben és a jelen perben is az az eset állt fenn, hogy a felperes a korábbi szolgálati viszonyában még nem vált jogosulttá a jubileumi jutalomra, az új szolgálati jogviszonya idején hatályos jogszabályi rendelkezések szerint viszont arra már az új szolgálati jogviszonya keletkezését megelőzően jogosultságot szerzett volna. Mindegyik ügyben ugyanaz volt tehát az eldöntendő jogkérdés: jogosult-e az érintett az új szolgálati jogviszonya alatt az új munkáltatójától még a régi szolgálati jogviszonya idején esedékessé vált jubileumi jutalomra.

[19] A Hszt. 166. § (2) bekezdése a jubileumi jutalom esedékességét egyértelműen a szolgálati viszonyban töltött idő elérésének napjában jelöli meg. Ezen jogszabályi rendelkezés és az ismertetett irányadó kúriai gyakorlat egybevetésével megállapítható, hogy a jogszabályi rendelkezés szövegével és a feltehető jogalkotói akarattal egybecsengő értelmezés az elsőfokú ítéletben kifejtett helytálló jogi álláspont, miszerint a felperes nem jogosult az alperestől a vele fennálló szolgálati jogviszonya létesítését megelőzően esedékessé vált jubileumi jutalom kifizetését kérni. Mindezek miatt alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 166. § (2) bekezdését nem a Hszt. preambulumban foglaltak figyelembevételével értelmezte, és a közszolgálatban teljesített tartós szolgálatot valamennyi jogviszonyban eltöltött idő egybeszámításával kell a jubileumi jutalom szempontjából is figyelembe venni. A fellebbezési érveléssel szemben az ügyben nem a Hszt. 166. § (3) bekezdésének volt jelentősége, mert a felperes a 40 éves jubileumi juttatást más jogviszonyban nem vitatottan nem kapta meg; a Hszt. 166. § (2)-(3) bekezdéseinek együttes értelmezésével sem lehet azonban olyan következtetésre jutni, hogy a közszolgálati jogviszonyban álló valamennyi közszolgálatot egységként kezelve – az arra jogosító szolgálati idő elérésekor, a munkáltató személyétől és a vele létesített jogviszony kezdő időpontjától függetlenül – a szolgálati ideje alatt egy alkalommal mindenképp meg kell, hogy kapja az adott jubileumi jutalmat. Az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott bírói gyakorlat alapján a jogviszonyváltása nyomán a felperes a régi munkáltatójától még nem, az új munkáltatótól, az alperestől pedig már nem jogosult a jubileumi jutalomra.

[20] Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítéletben kifejtett jogértelmezést megdöntő érvelést előadni nem tudott, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Az alperesi kamarai jogtanácsosi munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte, és az ügy bonyolultságára – az eldöntendő egyetlen jogkérdésre –, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel 25.000 forintot tartott a kifejtett tevékenységgel arányban állónak.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. március 12.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró